

Kuinka Jumala pelastaa meidät

”Jumalan laupeus on kuitenkin niin runsas ja hän rakasti meitä niin suuresti, että hän teki meidät, rikkomustemme tähden kuolleet, eläviksi Kristuksen kanssa.” (Ef. 2:4, 5.)

Avaintekstit:

Ef. 2:1-10;
Ef. 5:14;
Room. 5:17;
Ef. 5:6;
2. Tim. 1:7.

Lokakuun 14. päivänä vuonna 1987 puolitoistavuotias Jessica McClure leikki tätinsä takapihalla, kun hän yhtäkkiä putosi lähes seitsemän metriä syvään hylättyyn kaivoon. Hänen kamppailunsa sai median edustajia ympäri maailman kerääntymään Teksasin Midlandiin raportoimaan tilanteesta. Maailmanlaajuinen yleisö katseli, kuinka ”Jessica-vauva” nukkui, itki, lauloi ja huuteli äitiään syvällä kapeassa, halkaisijaltaan vain 20 senttimetrin laajuudessa kaivossa. Yleisö katseli, kuinka pelastustyöntekijät pumppasivat putkea pitkin raikasta ilmaa alas kaivoon.

Lopulta 58 tuntia Jessican kaivoon putoamisen jälkeen maailmanlaajuinen yleisö sai nähdä, kuinka tyttö vapautettiin kaivosta. Valokuvaaja Scott Shaw’n Pulitzer-palkinnon saanut valokuva vangitsi tuon koskettavan hetken: pelastustyöntekijöiden huolestuneet kasvot ympäröivät yhä pelastuskaapelissa kiinni olevan, pehmusteisiin käärityn ”Jessica-vauvan”.

Mikään ei ole niin mukaansatempaavaa kuin hyvä pelastuskertomus. Ef. 2:1-10 Paavali antaa meille omakohtaisesti tuntemansa lähikuvauksen kaikkien aikojen suurimmasta ja laajimmasta pelastustehtävästä: Jumalan ponnistuksista ihmiskunnan pelastamiseksi. Tarinan draamaa lisää tieto siitä, että me emme ole vain jonkun toisen pelastumisen tarkkailijoita, vaan saamme todistaa myös oman pelastumisemme.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 22.7.2023

ENNEN KUOLLEITA JA PAHOLAISEN PETTÄMIÄ

Lue Ef. 2:1-10. Mikä on keskeisin asia, jonka Paavali sanoo Jeesuksen tehneen hyväksemme?

Paavali on aiemmin kuvaillut pelastusta, joka kristityille annetaan (Ef. 1:3-14, 15-23), ja lyhyesti sivunnut Efesoksen uskoven tarinaa (Ef. 1:13). Ef 2:1-10 Paavali kertoo heidän kääntymisestään yksityiskohtaisemmin. Hän vertaa heidän aiempaa syntistä olotilaansa (Ef. 2:1-3) Jumalan antaman pelastuksen siunauksiin. Pelastuksen hän kuvaa osallistumisena Kristuksen ylösnousemukseen, taivaaseen nousemiseen ja kunniaan korottamiseen (Ef. 2:4-7). Hän juhlii pelastuksen perustaa, joka on armossa ja Jumalan luomistyössä (Ef. 2:8-10).

Nämä kolme tekstiosuutta on tiivistetty kauniisti Ef. 2:5: (1) "hän teki meidät, rikkomustemme tähden kuolleet"; (2) "eläväksi Kristuksen kanssa"; (3) "Armosta teidät on pelastettu".

Ef. 2:1, 2 Paavali korostaa, miten surullisessa tilassa hänen lukijansa olivat ennen kääntymystään: he olivat hengellisesti kuolleita rikkomustensa ja syntiensä tähden, jotka kuuluivat heidän elämäntapaansa (jae 1), ja Paholainen hallitsi heitä (jae 2). Koska Paavali kirjoittaa eläville, hänen viittauksensa heihin "kuolleina" on kuvainnollinen viittaus (vrt. Ef. 5:14). Silti heidän ahdinkonsa oli ollut todellista ja vakavaa, sillä he olivat olleet erossa Jumalasta, elämän lähteestä (vrt. Kol. 2:13; Room. 5:17; Room. 6:23).

Pohtiessaan kuulijoittensa aiempaa elämää Paavali tunnistaa kaksi ulkoista voimaa, jotka hallitsivat heitä. Ensimmäinen on "tämän maailman meno" (ks. Ef. 2:2) – ne yhteiskunnassa vallinneet tavat ja käyttäytymismallit, jotka muuttivat ihmiselämän kapinaksi Jumalaa vastaan.

Paholainen on toinen niistä ulkoisista voimista, jotka hallitsivat heidän aiempaa olemistaan. Hänet kuvataan kahdella tavalla: "avaruuden henkivaltojen hallitsija" ja henki, "joka yhä vaikuttaa tottelemattomissa" (Ef. 2:2). Hän on avaruuden henkivaltojen hallitsija, koska avaruus tai taivaat mainitaan ylikuonnollisten voimien (myös pahojen) asuinpaikaksi (vrt. Ef. 1:3; Ef. 3:10; Ef. 6:12). Samaan aikaan hän on aktiivinen maan päällä vaikuttaen tottelemattomissa.

Mitä opimme suuren taistelun todellisuudesta? Kuinka saamme lohtua ja toivoa siitä, että Jeesus on voittanut?

ENNEN HALUJEMME VIETÄVINÄ

”Heidän joukossaan mekin kaikki ennen elimme noudattaen oman luontomme haluja ja tehden niin kuin ruumiimme ja mielemme tahtoivat, ja näin olimme luonnostamme vihan alaisia niin kuin kaikki muutkin.” (Ef. 2:3.)

Ilman Jumalan väliintuloa ihmiselämää hallitsevat paitsi ulkoiset voimat, jotka mainittiin Ef. 2:2, myös sisäiset voimat: luontomme halut, jotka noudattavat ruumiimme ja mielemme himoja (Ef. 2:3, VKR. Vrt. Jaak. 1:14, 15; 1. Piet. 1:14).

Mitä Paavali tarkoittaa sanoessaan, että hänen kuuliinsa olivat ennen ”vihan alaisia niin kuin kaikki muutkin” (Ef. 2:3)? Vrt. Ef. 2:3 ja Ef. 5:6.

Menetetyn elämän todellisuus on tarpeeksi ahdistavaa, mutta viimeisten päivien seuraamukset ovat vielä pelottavampia. Ihmisiä, jotka ovat luonnostaan ”vihan alaisia” (Ef. 2:3), uhkaa Jumalan tuomio ajan lopussa.

Ilmaus ”luonnostaan vihan alaisia” viittaa myös toiseen pelottavaan todellisuuteen. Vaikka Jumalan kuva on yhä meissä, ymmärrämme, että meissä on myös jotakin syvästi pielessä. Kristillinen elämä ei ole vain muutaman huonon tavan voittamista eikä edes kaikkien rikkomusten ja syntien voittamista (Ef. 2:1), jotka uhkaavat tämänhetkistä elämäämme. Emme taistele yksittäisiä syntejä vaan perisyntiä vastaan. Olemme taipuvaisia itsetuhoisuuteen ja kapinointiin Jumalaa vastaan. Ihmiset ovat oletusarvoisesti kiinni Paholaisen ohjailemissa synnillisissä käyttäytymismalleissa (Ef. 2:2) ja synnynnäisissä syntisissä haluissaan (Ef. 2:3). Uskovat oli aikaisemmin luonnostaan ”vihan alaisia”.

Huomaa, että Paavali käyttää mennyttä aikamuotoa – ”olimme luonnostamme vihan alaisia” (Ef. 2:3). Tämä ei tarkoita, etteikö uskovilla olisi edelleen luontaista taipumusta pahaan. Paavalin kirjeestä iso osa on efesolaisille suunnattuja varoituksia (Ef. 4:17–5:21) siitä, että synnilliset teot, jotka kumpuavat syntisestä luonteesta, ovat edelleen uhka kristityille. Vanhan minän ei tarvitse kuitenkaan enää hallita uskovaa, joka Kristuksen voimassa voi hylätä vanhan minänsä ja pukea ylleen uuden ihmisen, ”joka on luotu sellaiseksi kuin Jumala tahtoo, elämään oikeuden ja totuuden mukaista, pyhää elämää” (Ef. 4:22–24).

**YLÖSNOUS-
SEINA,
TAIVAASEEN
NOUSSEINA
JA KORO-
TETTUINA
KRISTUKSEN
KANSSA**

”Jumalan laupeus on kuitenkin niin runsas ja hän rakasti meitä niin suuresti[.]” (Ef. 2:4). Paavali kääntää kahdella sanalla, ”Jumala” ja ”kuitenkin”, huomion kuulijakuntansa menneestä elämästä (Ef. 2:1-3) uuteen, toivontäyteiseen todellisuuteen, joka uskoville kuuluu (Ef. 2:4-10).

Miten uskovat osallistuvat Kristuksen ylösnousemukseen, taivaaseen astumiseen ja kunniaan korottamiseen? Milloin he pääsevät osallisiksi näistä? Ef. 2:6, 7.

Efesolaiskirje on Kristuksella kyllästetty kirje, joka korostaa uskovien yhteenkuuluvuutta Kristuksen kanssa. Jakeissa Ef. 2:5, 6 Paavali laajentaa teemaa kertomalla, että Jumalan aloitteesta uskovat itse osallistuvat tärkeisiin pelastushistorian tapahtumiin, jotka keskittyvät Messiaaseen. Uskovat on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa. Yhdessä Kristuksen kanssa he ovat saaneet paikan taivaassa ja heidät on asetettu ”yhdessä hänen kanssaan istumaan taivaallisiin” (Ef. 2:6, RK 2012), eli he osallistuvat myös Kristuksen maailmankaikkeuden valtaistuimelle asettamiseen. Heidät on korotettu yhdessä Jeesuksen kanssa.

Jotta ymmärtäisimme, kuinka vahvan argumentin Paavali tässä esittää, meidän on katsottava taaksepäin Ef. 1:19-23 ja muistettava, että Kristus kuolemassaan, ylösnousemuksessaan, taivaaseen astumisessaan ja kunniaan korottamisessaan sai voiton pahoista henkivoimista, juuri niistä, jotka ennen hallitsivat uskovien elämää. Jeesuksen ylösnousemuksessa, taivaaseen astumisessa ja kunniaan korottamisessa nämä voimat on perusteellisesti syrjäytetty, vaikka ne vielä uhkaavatkin ihmisiä. Maailmankaikkeus on saanut uuden kääntein. Todellisuus on muuttunut. Uskovat eivät ole vain näiden tapahtumien katselijoita, vaan ovat henkilökohtaisesti mukana niissä. Se, että meidät on herätetty kuolleista, otettu taivaaseen ja korotettu uuteen asemaan Kristuksessa, avaa meille uusia mahdollisuuksia. Meillä on oikeus kääntyä demonien hallitsemasta olemassaolosta hengellisesti yltäkyläiseen ja voimalliseen elämään Kristuksessa (2. Tim. 1:7).

Lue 2. Tim. 1:7. Kuinka yllä tarkastelemamme jakeet auttavat meitä ymmärtämään, mitä Paavali kirjoittaa tässä?

**NYT
ARMOSTA
IKUISESTI
SIUNATTUJA**

Vertaa Ef. 1:3, 4 kuvattua Jumalan lunastussuunnitelmaa sen iankaikkisiin tuloksiin, joita kuvataan Ef. 2:7. Mitkä ovat sen olennaiset osatekijät ja tavoitteet?

Valmistuminen merkitsee aina tärkeän tavoitteen saavuttamista ja siirtymistä elämän tai uran seuraavaan vaiheeseen. Yksi evankeliumin perustotuuksista on kuitenkin se, että emme koskaan saavuta loppututkintoa armossa niin, että valmistuisimme emmekä enää tarvitsisi armoa.

Ef. 2:7 Paavali vahvistaa tämän totuuden korostaen armon ulottumista tuleville aikakausille. Jumala on toiminut menneisyydessä Kristuksen kautta lunastaakseen meidät ja samais-
tanut meidät niin läheisesti Poikaansa Jeesukseen Kristukseen, että me olemme osallisia hänen ylösnousemukseensa, taivaaseen astumiseensa ja korottamiseensa (Ef. 2:4-6). Jumalan suunnitelma ei rajoitu vain armontäyteiseen menneisyyteen ja nykyhetkeen, vaan hänen ikiaikainen suunnitelmansa (Ef. 1:4) ulottuu hamaan ikuiseen tulevaisuuteen. Se kattaa kaikki tulevat aikakaudet (Ef. 2:7). Hänen suunnitelmansa perustuu samaan periaatteeseen kuin hänen tekonsa menneisyydessä ja nykyisyydessä - armon periaatteeseen. Jumala odottaa innolla, että pääsee osoittamaan ”kaikille tuleville aikakausille, kuinka äärettömän runsas on hänen armonsa ja kuinka suuri hänen hyvytensä, kun hän antoi meille Kristuksen Jeesuksen” (Ef. 2:7).

Paavali pitää Jumalan armoa käsittämättömän arvokkaana aarteena (vrt. Ef. 1:7; Ef. 3:8), josta uskovat saavat ammentaa kaikkiin tarpeisiinsa. Tämä Jumalan suuri anteliaisuus meitä kohtaan on koko maailmankaikkeuden havaittavissa oleva, paljonpuhuva ja ajaton osoitus hänen armostaan.

”Tulemalla asumaan meidän kanssamme Jeesuksen oli ilmaistava Jumala sekä ihmisille että enkeleille. – – Mutta hän ei ilmaissut tätä vain maailmassa eläviä lapsiaan varten. Meidän pieni maailmamme on koko maailmankaikkeuden oppikirja. Jumalan ihmeellinen armon suunnitelma, lunastavan rakkauden salaisuus, on aihe, johon ’enkelitkin halajavat katsahtaa’ ja jota he tulevat tutkimaan kautta loputtomien aikakausten. Sekä lunastetut että lankeamattomat olennot tulevat tekemään Kristuksen rististä tutkimustensa ja laulujensa aiheen. Tullaan näkemään, että Jeesuksen kasvoilta loistava kirkkaus on itsensä uhraavan rakkauden kirkkautta.” (4AO 11.)

NYT JUMALAN PELASTAMIA

Lue Ef. 2:1-10 keskittyen Paavalin yhteenvedoon jakeissa 8-10. Mitä ajatuksia hän siinä korostaa?

Jakeissa 1-3 Paavali antaa perusteet sille, miksi Efesoksen uskovien pelastus ei ole heidän hyvän käyttäytymisensä tai hurmaavien ominaisuuksiensa ansiota. Heidän tarinansa alussa he ovat hengellisesti kuolleita. Heissä ei ole pienintäkään elämän ja arvon kipinää (Ef. 2:1). Synti on täysin kukistanut heidät (Ef. 2:1). Heillä ei ole henkilökohtaista aloitteellisuutta, vaan heitä johtaa itse Paholainen sekä heidän omat halunsa ja psyykkiset harhakuvitelmansa (Ef. 2:2, 3).

Tietämättään he ovat paljon huonommassa jamassa kuin pelkästään vailla hengellistä elämää ja hyveellisyyttä. Koko muun ihmiskunnan tavoin he ovat Jumalan vihollisia, joiden kohtalon ja tuomion päivä lähestyy. He ovat ”vihan alaisia niin kuin kaikki muutkin” (Ef. 2:3).

Sen sijaan, että heidän pelastuksensa perustuisi heidän omiin ominaisuuksiinsa, se perustuu Jumalan selittämättömään rakkauteen, joka ei riipu kohteen arvosta. Armossaan ja rakkaudessaan Jumala toimii heidän puolestaan Kristuksessa Jeesuksessa (Ef. 2:4) herättäen heidät hengellisestä kuolemantilasta. Jumalan väliintulon ansiosta he saavat kulkea Jeesuksen viitoittamaan suuntaan elämässään. Hengellisen kuoleman ja orjuuden syvyydestä heidät herätetään eloon ja heille annetaan paikka taivaassa yhdessä Kristuksen kanssa maailmankaikkeuden valtaistuimella (Ef. 2:5, 6). Tämä jumalallinen väliintulo ei ole mikään hetkellinen ilmiö. Sillä on todellista pysyvyyttä ja iankaikkista kestävyyttä, sillä Jumala aikoo Kristuksessa Jeesuksessa osoittaa armoaan heitä kohtaan halki ikuisuuksien (Ef. 2:7).

Loppupäätelmässään, jakeissa 8-10, Paavali kertoo jo aiemmin sanomaansa varmistaen, että hänen viestinsä menee perille: uskovien pelastus on Jumalan työtä, ei ihmisten. Se ei ole lähtöisin meistä, vaan se on Jumalan lahja. Kukaan ei voi ylpeillä sillä, että olisi itse sytyttänyt oman uskonsa (Ef. 2:8, 9). Jumalan armon vaikuttaessa meissä olemme Jumalan armon todistuskappaleita, hänen mestariteoksiaan, ”luotuja Kristuksen Jeesuksen yhteyteen” (Ef. 2:10).

Miksi on niin tärkeää ymmärtää, että pelastuksemme tulee Jumalalta eikä perustu meidän saavuttamaamme arvoon tai ponnisteluihimme?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Efesolaiskirjeen taustalla on kertomus, johon kirjeessä viitataan tai jonka osia siinä toistetaan. Taustakertomuksen pääkohdat ovat:

1. Jumala on valinnut ihmiset omikseen jo "ennen maailman luomista" (Ef. 1:4, 5, 11).
2. Kadotustuomion alaisena (Ef. 2:1-3, 11, 12; Ef. 4:17-19, 22; Ef. 5:8).
3. Jumalan väliintulo Kristuksessa heidän pelastamiseksi (Ef. 1:7, 8; Ef. 2:4-6, 13-19; Ef. 4:1, 20, 21; Ef. 5:2, 8, 23, 25, 26).
4. He vastaanottavat evankeliumin (Ef. 1:12, 13 ja vastaavat tekstit). Ennen he olivat "vailla toivoa" (Ef. 2:12), mutta nyt heidät on kutsuttu "yhteen ja samaan toivoon", jota kohti uskovat kulkevat (Ef. 4:4, VKR; Ef. 1:18).
5. Heidän nykyinen elämänsä opetuslapsina. Vaikka he elävät aikana, joka on täynnä vaaroja ja pahojen voimien vastustusta, he voivat turvautua voimavaroihin, joita heidän korotettu Herransa tarjoaa (Ef. 1:15-23; Ef. 2:6; Ef. 3:14-21; Ef. 4:7-16; Ef. 6:10-20).
6. Maailmanhistorian tulevassa huipentumassa toteutuu Hengen rooli takuuna tai sinettinä (Ef. 1:13, 14; Ef. 4:30). Tuossa huippuhetkessä uskovat palkitaan heidän uskollisuudesta siten, että he saavat haltuunsa perinnön, joka heille on jo myönnetty Kristuksessa (Ef. 2:7; Ef. 6:8, 9); ja koska he uskovat Kristukseen, heille annetaan paikka tulevassa kristuskeskeisessä ajassa (Ef. 1:21; Ef. 2:7, 19-22; Ef. 4:13, 15; Ef. 5:27).

Keskustelunaiheita:

1. Efesolaiskirjeen taustalla vaikuttava kertomus (ks. yllä) ei ole vain tarina ensimmäisen vuosisadan uskovista. Se on myös meidän tarinamme. Mikä kertomuksen askelista tai vaiheista antaa sinulle eniten toivoa tässä hetkessä?
2. Miksi Paavali niin usein muistelee yleisönsä syntistä menneisyyttä ja kehottaa heitä itseäänkin ajattelemaan kääntymystä edeltävää elämäänsä?
3. Vertaa Paavalin Ef. 2:8-10 tekemää yhteenvetoa evankeliumista hänen aiempaan evankeliumin yhteenvetoonsa Room. 1:16, 17. Mitä yhteisiä teemoja teksteissä nousee esiin? Millä tavoin yhteenvedot eroavat toisistaan?